

Hanna Bota

Jurnalul unui *nabi*

(partea I)

jurnalul unui nabi

ziua întâi

investire.

am vrut să mă întâlnesc cu tine
pentru a ne uni într-o iubire fără de capăt. mersul
întortocheat navetă între
moarte și viață să-l curm
mi-era dor să locuiesc
la răscruci de luceferi
unde gloria atârână
printre lucirile aripilor
tânjeam după cântul de reîntoarcere

dar clipa unirii cu tine n-a fost
o sărbătoare
ci chiar acolo pe cruce ne-am întâlnit
muream amândoi în suspendare.
cu brațele întinse incomod
într-o îmbrățișare a țărâni
am cunoscut privirea care
te dăruia într-o supremă renunțare,
privirea care mă înfia în acceptare
cu țipăt de moarte
mi-ai înfăptuit iubirea

acum nu mai doresc răscrucea lucirilor
nici culorile orionului
doresc locuirea în tine* Adonai
ca bob în spic
ca pasăre în cuibul palmelor
ca rătăcit în îmbrățișare
fără naveta epuizantă între moarte
și viață

**am vrut să trăiesc -
nu-n cerul tău - ci în tine*

*atunci m-ai trimis
profet în propria patrie
prea adesea respins*

ziua a 2-a

nu trebuie

să cuceresc nimic nu cred în regate
și imperii
totuși mi-ai dat arme invincibile
călimara la brâu suluri de papirus nescrise
tăblițe de lut
obeliscuri și temple

prințule
nu cred în împărățiile lumii
mi-a spus Solomon că ele vin și trec
că totul e zădărnice – avea mult cinism înțeleptul acela
chiar mi-a plăcut de el –

scrie
scrie
și n-am scris
într-un târziu am zărit
niște cuvinte scrise cu degetul în nisip
și-am râs de un scrib atât de neghiob
am râs
dar nu pentru mult timp

ziua a 3-a

cuib de cuc.

mi-am făcut cuib în smochin
ascunzând în verde golul din năuntru
care tot creștea rotunjindu-se

apoi blestемate frunzele au căzut
și-am cărat paiele căminului meu
pe o barcă la țărm de întrebări
mi-am făcut cuibul pe valuri
eșuând când într-un golf când în altul
nehotărât

speriat că s-ar putea s-apara fisuri
în barcă
m-am mutat pe-un colț de satelit
mă tot roteam în jurul terrei fără popas
și tot străin de lume am rămas străin de voi
și cuibul gol

am căutat semănătorii de muștar
credința lor să îmi dureze cuib
dar toți dormeau
cu boabele în buzunar

ziua a 4-a

spre izvor.

zilnic drumul spre izvor
îmi zdrobea piciorul desculț
fiecare strop căutat cu grijă
adunat în căușul palmelor
pentru a-l purta spre pustiul
sufletelor arse.

apoi într-o zi
căzut pe cărarea ce urca la izvor
am strigat ca Agar în deșert
palmele tale s-au întins în ele era izvorul
și-am băut
în adâncul pumnului tău
din două mâini rănite izvora viața
ca doi ochi pe cerul imens
și-am știut că întregul albastru e darul veciei.

nu mai urc spre vechiul izvor
mâinile tale fântâni au săpat în mine

ziua a 5-a

orb

ei mă poartă într-o cușcă în lumea întreagă
ca la circ
întotdeauna știu unde sunt
India miroase a mirodenii și tigri
(știa Kipling mai bine)
Japonia a șofran uneori a sisteme și megabiți
China a mulțime transpirată și
maiouri din bumbac trei bucăți la 1euro
miroase America a ignoranță slujbe plătite în verde
și birocrație
Israelul a mântuire și trădări
Europa a cavaler cu onoarea pătată
antichitate dezgropată pe bani pentru un duel
ce încă urmează
Egiptul și-a pierdut aroma faraonică
printre musulmani
iar Etiopia ar întrece-o de-ar avea Ghizehul
miresmele Groenlandei sunt proaspete
și reci în încălzirea globală
ce va isteriza în curând masele
Rusia cu mirosul slavon încercă
să calce peste țara mea

mă tot ridic pe vârful picioarelor să
adulmec înaltul
regatul meu nu e de aici
orb ce-și recunoaște olfactiv istoria
nabi în lanțuri pentru că
am vestit ce nu place generației mele

ziua a 6-a

decalog

pietas și probitas
în doar zece cuvinte
legislațiile îți sunt tributare
guvernele ți se pleacă (nu va fi veșnic așa)
focul își joacă flacăra senzuală
între moarte și viață

celulele se mistuie
coroanele se curăță

ziua a 7-a

secret.

aveam un singur nume
scris pe cer din capăt în capăt
și-n fiecare dimineață
răsăritul îl întindea cu grijă
demonta ridurile
mușca umbrele până amiaza fierbinte
oprea soarele la zenit
un ceas un an o viață

la răscrucea istoriei boceau literele întinse
ca un sfârșit pentru că la umbra lor
ai murit
se-ntunecase amiaza și
numele nostru s-a stins

a treia zi cerul era tot gol
n-ai vrut să-l mâzgălești
ți-ai scris numele în carnea noastră
ca să nu-l știe nimeni

ziua a 8-a

strigă

hebel e viața! și mori ca întâie
jertfă a cunoașterii
ucis de curiozitatea mamei
de resemnarea tatălui
de ura fratelui tău

preafrumoasă cunoaștere
blestemată cunoaștere
gnoză cu două tășuri

am ridicat piatra să lovesc
era ușoară ca pana unui scrib
fratele meu căzu greu ca un zid
sângele cald striga printre degete cu vocea
gravă a unui *nabi*
sângele lui se risipea delimitând continentele în țărână
granițele istoria războaiele și ura dintre frații ce se vor
ucide de-aici înainte oțelul clonele
și nu am mai putut citi
sângele lui îl port în călimară
de-atuci vă tot scriu
hebel

ziua a 9-a

mantia* mea

dintr-o stofă țesută din păr de cămilă
are culoarea pământului brun
și fața mi-e brună
și părul și ochii
și glasul și mersul
încins la mijloc cu o
curea lată brună și ea
sandalele din Damasc au curelele
tocite de atâta purtat
însă ornamentele țesute
de hierodule s-au destrămat de mult

le-am primit de la Naaman
le-am primit cu lepră cu tot
așa a fost pe vremea reginei feniciene Izabela
câinii i-au lins sângele
abia după aceea lucrurile s-au schimbat

**cu mantia sa a fost despiciat iordanul
o dată*

*și încă o dată
a fost într-un car de foc fără
să se aprindă
ajunsese la botezătorul într-o vreme
mantia lui a străbătut ținuturi imperii
a traversat istoria de la
o epocă la alta
de la dungile pestrițe purtate de privilegiatul
până la umezeala catacombelor din închisorile lui nero
harul meu îți este prea destul*

ziua a 10-a

nodul brâului*

înțepenise. am încercat să-l desfac
dar se rupse și l-am aruncat în râul Ulai.

apoi fără părere de rău *nabi* își dezbracă mantia
o așează în grottele de la Qumran
alături de manuscrisele de la Marea Moartă
se va fi putrezit până beduinii
vor descoperi scrierile (zâmbi când
se gândi la vâlva produsă arheologilor)
căută un tricou cu inscripția
serigrafiată tinServ în verde
își puse pe cap o șapcă tot verde cu cosoroc
acoperindu-și părul lung de profet (o să-l
taie în curând,
n-are rost să se expună oprobriului părerii convenționale)
trase în grabă o pereche de blue jeans
adidași model retro – pot fi purtați mai mult timp
fără să bată la ochi

călimara și pana
semnele unui *nabi* adevărat nu puteau fi schimbate cu laptopul
le ascunse în buzunarul larg al
pantaloniilor
o să revină vremea lor curând
când îngerul al patrulea va suna din
trâmbiță prelung
cine știe în ce grotă va fi trimis
după un tsunami un cutremur un taifun

**brâul lui l-a înlocuit pe cel de în
ascuns în crăpăturile stâncilor de lângă Eufrat*

*(mucegăise acolo – gest profetic –
pentru ca generația cea răzvrătită și mândră să nu uite
că oricând poate fi dezmoștenită
păcat de brâul de in că oricum lecția
n-a fost învățată la timp)*

oamenii mor erele trec orgoliul și ignoranța aceleași rămân

ziua a 11-a

toate căile neuronilor

pornind chiar din vârful degetelor
vă leagă de creierul meu
generație de care nu am cum să scap
copacii
pietrele
chipul iubit
clădirile orașului aglomerat
mirosul pâinii
andivele
cutii de conserve
trădările
lama tăioasă a bisturiului
cioburile
iau drumul axonilor
ca să-și dea întâlnire în cortex

și lumea e-năuntrul meu
cu cer cu plâns cu oncologia plină
de canceroși freamătul mulțimii
dorul de tăcere

ești acolo și tu Infinitule închis
în cutia mea de fildes
cu lacăt de *nabi* de la tine împrumutat

cine pe cine păzește?

ziua a 12-a

cifric.

îmi număr degetele și totdeauna îmi ies
douăsprezece
nabi – mă strigă fata cu păr
inelat (eu știu că e salomeea ce-a dansat în fața
lui irod pentru capul fratelui meu
mă tot mir cum putea fi atât de sfioasă încât aerul se rarefia
când trecea printre mese și-atât de crudă încât să se
bucure de un cap tăiat sângerând
pe o tavă)
și iar mă încurc la numărat

nabi – treci la o parte! strigă soldatul târând
un bătrânel în lanțuri pe patmos. am vrut să
îl însoțesc dar m-au îmbrâncit
din barcă așa că
am să-l aștept aici până i se va desfășura
apocalipsa. n-o să dureze
prea mult

un luuuung claxon mă încurcă
nici nu mi se mai vorbește măcar
gonesc mașinile spre occident
autostrada ce leagă europa de est de bruxelles
s-a contruit în sfârșit
e cel mai potrivit loc să admir viteza vieții
toți în graba de-a o găsi mor înainte de a trăi

am îmbătrânit numărând degetele
îmi ies întotdeauna douăsprezece când mă încurc doar șapte
un *nabi* în vremurile astea nu
poate fi decât un nebun – îmi
zic și renunț la numărat

ziua a 13-a

știți care e mirosul sudorii de sânge

și pașii în lanțuri
țipătul fatidic al trădării
și singurătatea
singurătatea aceea stearpă
când stai în fața morții?

știți care e presiunea pumnului lovind
batjocura salivei scuipată în față
brațul păros al soldatului
fața de cremene
și biciul șerpuind aspru pe spate pe torace?

răsărea soarele de parcă nimic
nu s-ar fi schimbat
atunci mi se păru că viața
e doar o prostituată ce ne sfidează rânjind
și-am plâns
fuga lașă a celor cu care am mâncat am dormit
am râs am strigat și-poi am fugit

cunoașteți
părăsirea divină
când nici cerul nu te mai vrea
atârând blestemat
expus gol privirilor holbate în timp ce
tocmai mori
deși el știa că un singur gest ar
putea schimba totul

cunoașteți ispita acelui gest?
pe mine acel gest neînfăptuit mă intrigă. puterea
de a rămâne răstignit până la capăt.

mă intrigă și capitulez

ziua a 14-a

viața

m-a învățat
să respir să iubesc să râd
să cred să rabd să colorez
știam și eu știați și voi
așa că nu mi-am luat notițe
și când a trebuit să scriu cum mi se poruncise
toate mi s-au învălmășit

însă moartea un lucru ce n-am putut uita
când va fi să mor
să nu fac altceva

ziua a 15-a

de-a numele.

ți-ai scris numele pe pietre
pe picăturile de rouă pe inimi

îmi plăcea jocul acesta
și l-am învățat.
îmi mâzgăleam în veșnică grabă numele
pe scrâșnetul roților
parbrize sparte
pe taifunuri și ultima colibă învăluită în țipete
pe foamea copiilor
frunțile brăzdate în îmbrățișarea încrâncenării

în întrecerea mea nebună
numele meu era rostit mai des ca al tău.
am crezut că am câștigat jocul
când mi-am văzut numele scris
pe condamnarea ta la moarte.
te-am ucis !

nu mai vreau să mă joc, Elohim
în mine să-ți văd numele scris

ziua a 16-a

străin.

ai intrat într-o seară
n-am vorbit despre alții
nici despre tine și mine. am
luat bucata de pâine și am împărțit-o. m-ai
lăsat s-o fac. am împărțit și patul și pachetul
cu merinde pentru ziua a doua
pentru ziua a treia
pentru ziua a patra
apoi am împărțit zilele vorbele visarea
pe din două
drumul casa terenul
cumpărat din banii primiți moștenire
tocmai urcaseră prețurile după
intrarea în uniunea europeană. am
lăsat neîmpărțit un singur lucru: inima
și-am făcut schimb
Dumnezeule!

ziua a 17-a

nou chip.

frigul s-a mototolit printre
penele vrăbiilor înfrigurate
dinții soarelui au mușcat din tărnă răzând
spiritul a înghețat pe muntele schimbării
la față pentru că
nu mai e nimeni acolo
fiul pe un alt munte a murit
desprimăvărând galaxia

când aripile se întind peste praful terestru
ca peste *şekina* în locul prea sfânt
inima înscrisă în tine
ca într-un sfânt dreptunghi
se metamorfozează
asemenea răstignitului

ziua a 18-a

invitație.

fecioară nedeprinsă cu șiretlicurile
abia ai trecut pragul
dinspre cei care-ți sfâșiau veșmintele de nuntă
pentru a-ți împrumuta
purpura împăraților din babilon
lenjerii de damasc

chemări cu voce de șarpe
ți-au șuierat pe la tâmpile
ceas de ceas
dar mâinile tale firave
s-au înodat definitiv
într-o palmă străpunsă
ai biruit fecioară
prin cuvânt și sânge
cu invitația înfiptă în tâmplă

ziua a 19-a

primăvara ploii târzii.

nu cred că poți s-auzi
cum crește în mine chipul divin
cum se rotunjește
respiră și bate inima cuvântului

nici n-ai cum să strecuri neobservat
pe sub stoluri de păsări migrând
dorul meu spre patrii încă nevăzute

poți doar să semeni primăvară peste pământ

o să ne întâlnim când din țărână
va răsări ca un lăstar
va crește tot mai mare – crucea
ea va înflori în sângeriu
sub ploile târzii
fructul ei copt sunt eu suntem noi
chipul său.

ziua a 20-a

în camera de sus.

la picioarele tale
vasul abandonat
s-a răsturnat într-o parte nespart
mireasma iertării a rămas necunoscută

lacrimile au curs multe
dar în altă parte
au umplut sufletele cu durerea
lumii trădate
dar n-au curs pe picioarele tale. vorbe multe
asemeni unor păsări răpitoare
au smuls pacea copilului
s-au transformat în lanțuri de angoasă
în întrebări nerostite confuzie
și casa a rămas sub amenințarea pustiei

de câte ori pumnalul
fulgeră coasta ca un foc nestins,
de câte ori inima ta de Dumnezeu
tresaltă sub hohotul neputinței?

în camera de sus picioarele tale
sunt pline cu glodurile noastre
neînțelegeri iscând între noi
maria magdalena plânge
însă în altă odaie
iart-o
Doamne

ziua a 21-a

înrupare.

ți-ai plămădit trupul din țărână
și-atunci când primul om
ți-a zâmbit
ai știut că în fața ta
te vezi pe tine - Om pentru om

ai colorat irișii
apoi ai pornit bătăile inimii - ritmic
ca să numere rotirile istoriei
în ultim pas
te-ai mutat în trupul țărânii
ca să guști cum șarpele mușcă
tot mai aproape călcâiul
până îți oprește respirația
în țipăt de părăsire divină
ai rămas însingurat
ca să zdrobești
definitiv puterea lanțurilor
ca fiu al omului
asemenea șarpelui înălțat

ziua a 22-a

cadru.

dacă ai fi venit aievea
pașii tăi ar fi sfârâmat crestele
dacă ai fi plâns
furtuni ar fi devastat corturile ființei noastre

dar te-ai oprit ca o respirație la colț de
trasee însemnate în sfere
așteptând să te zărim în
dimineți ce construiau altare din inimi de piatră

dar
ne-am rătăcit în noi înșine
printre prăvăliri de bolovani și ochiuri de lac
printre silabe
gesturi umede
și limbi de foc dezbrăcate...

când te-am zărit -
aveai chipul munților
și flori de iertare la
colț de respirație

ziua a 23-a

singur.

îți simt durerea
cum ai simți pietrele aspre
apăsând continuu trupul pustiit
nu știu -
să plâng
să tac
orice aș fi e prea puțin

cu pașii tăi maiestuoși printre stele
cu pașii tăi umili printre pietre
cu pașii tăi zdrobiți înspre morminte
porți pașii mei adânc fixați în tine*

cărarea ta numără încă
doliul destinului neînțeleș

ce mult te iubesc

**lumina ta aruncată în ploi străine
călcată prin bălți*

luciri de glorie promite
o vezi cum mistuie privirile care
nevrednice
se încumetă s-o despice
vorba ta
e strânsă ghem
încâlcită și ruptă
printre gheare de nebunie

nici tu nu ai fost printre ai tăi înțeleș

ziua a 24-a

în cenușă.

ți-ai înfipt călcâiul în pământ
neclătinat
în mulțimea ce curge tenace în sens invers
o vreme două și o jumătate
apoi ai făcut primul pas
unul doi și o jumătate
la colțul durerii
încrederea dă în lăstari

sufletul tău deși înveșmântat în soare
plânge acoperindu-și ochii cu nesiguranță.
degeaba primăvara inundă
dacă tu fugi spre întâlnire
îmbălsămat în cenușă.

lumina nu fortează pleoapa
plecată în semn de noapte.

ziua a 25-a

ar trebui.

trupul meu ar trebui
fereastră să fie
atunci când privirile celorlalți caută sens
să te zărească prin mine
așteptând
ori îmbrățișându-i cu brațele mele plătând

pentru că nu au primit pâine de mult
sufletul li-e flămând
în pustiul ispitirii n-au rezistat și
au transformat pietrele în hrană pentru trup
inima le-a rămas neumbrită.
dorul lor astâmpăr-o cu trupu-ți sfânt
până fereastră sunt

ziua a 26-a

rătăcitor.

șerpuie calea printre amintiri
și mirosul pâinii frânte acasă
atinge singurătatea
dorul ascuns sub pături groase
doare.

o pasăre își trece
umbra peste profetul rătăcitor
voci înalte inimi uscate se destramă
dar dorul rămâne același
pâinea chemării acasă.

cărările taie câmpiile
pasul vibrează în sunete grave
cuvinte calde solemne
ca drumuri noi
amintiri despre viitor
cu Tine
acasă

ziua a 27-a

demontam lumea

bucată cu bucată în gândurile mele
și copilăria tot mai mică se făcea
trecuse și adolescența
treptele casei s-au micșorat
nu mai puteam căuta ascunziș în podul cu fân

a trebuit să caut un nou început

față în față cu mine
am învățat despre murire.
ce mult te-a costat
șansa de a te fi cunoscut

ziua a 28-a

dor de ploaie.

am luat marea în spate
să zbor cu apele pe aripi
să picur peste cioturi de suflet
roade ce-au refuzat să
se nască.
lacrimi de granit
se rostogolesc în praf
orbitele s-au uscat

peste crestele munților
curcubeu leagă aproapele de departe
Doamne nu mai ai și alte mări ? oceanele noastre
prea mici sunt
pentru uscăciunea din noi

ziua a 29-a

valoare.

cu luna sub picioare
cu stele cunună pe cap
stau sub cerul
care în curând se va strânge sul
(ca o carte veche de pergament
care nu mai folosește nimănui
decât să fie așezată
în vreun raft prăfuit al
muzeului timp)

dincolo de el
privirea ta mă vrea acasă
și nu știu dacă o să înțeleg vreodată

ziua a 30-a

transfer.

descoperă-mi bătăile inimii
și așează-le una câte una
în ritm să alerge
ca să te cheme pe nume.

ți-e numele necunoscut?
lasă-mi inima să te inventeze
cunoscând
spuma brațelor risipite
când valurile se sparg
știindu-ți buzele care
sărută frunza
când bruma se așează sticloasă
privindu-ți ochii imenși dacă norii
au uitat să apară

ascultă-ți inima cum atârnată peste lume
bate tot mai rar
până se oprește
ca să-mi poți da mie
bătăile ei

ziua a 31-a

eliberare.

la strassbourg se numără lanțurile libertății
cătușe se întăresc
peste încheieturile mâinilor ce-ar vrea
să scrie epistole ale libertății de conștiință
fiu al omului nu te-am zărit prea bine
prin măștile puse forțat de tipar
ni-e vorba tare greoaie bâlbâie istoria
și-am desenat căi strâmbe
spre mântuire

scrie-ți cuvântul în venele mele
folosește-mi neuronii
voi cunoaște libertatea
și
am să scap din propria-mi robie

ziua a 32-a

traseu montan.

șerpuie gândurile spre tine
asemenea cărărilor de munte stâncoase

uneori culmile sunt refuzate
nesiguranța învăluie cețoasă depărtarea
dar știu că ești acolo
pentru că te simt aici

aerul crud taie respirația o desparte în două
ca să-ți dau ție jumătate
să-ți dau bătaile inimii și ochii și mersul
să devin tu
șerpuind pe drumuri stâncoase
nu unul spre altul
ci demult
unul în altul

ziua a 33-a

poveste de seară.

soarele a coborât pe pământ într-un gest
de golire (cei mari o numesc kenoza ca să
complice lucrurile)
oamenii nu i-au văzut strălucirea
nu i-au simțit căldura ce-ar fi putut topi polurile
într-un potop cataclismic
(oricum n-a făcut-o iar ghețarii nu se topesc
la lumânări fumegânde)

soarele a umblat o vreme printre noi
tot mai des bănuindu-i-se taina
descoperită doar pruncilor
până candelile geloase
s-au stins - fără să știe
despre cele cinci neînțelepte fecioare
în aceeași experiență a zădărnicii
apoi răstignit pe pământ
s-a făcut bulgăre de lut
patruzeci de zile au trecut
și iarăși s-a înălțat printre galaxii
a luat lutul cu el iar în noi în fiecare
se ascunde o bucată de soare

ziua a 34-a

în cuvânt.

din călimara profetului scăpate
soseau cuvintele
literă cu literă se furişau
stranie cale ferată
le purta fără zgomot
ziceri fără acoperiş fără căpătâi
legate una de alta prin vitregie

şi-am început să construiesc
palat. turnuri se înălţau munceam
camere de oaspeţi şiroaie de sudoare ploaie
mese întinse
printre porţile deschise larg

încuietori sau lacăte n-am să fac
oricine are dreptul să se simtă acasă
în cuvânt

ziua a 35-a

tangentă.

unde e marginea nelegiurii
cercul peste care nici demonii
nu trec deși mai au aripi și transcendență
aș vrea să găsesc marginea neprihănirii
cum ana blandiana căuta
marginea ploii
s-o ating
să mă atingă
să nu mă mai întorc în secetă

ziua a 36-a

închisorile.

au pus cătușe chiar gesturilor
privirilor și luminii.
într-o zi au închis și cuvintele.
m-am întrebat dacă pot
să cânt cu lanțuri peste refren
și-am încercat.
inima a zburat liberă
printre gratii scăpând neobservată de
vegheții lacomi

atunci am știut că închiși între ziduri și sisteme
liberi suntem
până inima nu e înrobătă.

ziua a 37-a

profetului.

se apropie cu pas desculț
printre trunchiurile științei
uimit de rostirile complicate – înțelepciune necoaptă
lucrurile mari se spun simplu

au fost zdrobite toate răspunsurile în fața candorii
gesturile se ascund neputincioase
abia acum ai început să cunoști claritatea
tranșantă a clipei când istoria moare în tine

tăceti o clipă
aplecați-vă sub doliu un ceas trunchiuri ale științei
opriți zbuciumul cuvântului la jumătatea căderii
pășește profetul
cu mantia din păr de cămilă
și pletele lungi până-n sicriu
trece răscrucea noilor vremi

în ochii lui o aplecare a pleoapelor
recheamă alergarea spre minunile simple
spre copilăria istoriei minții
dar iată e vară arșă-n deșertul tehnic și profetul plânge

ziua a 38-a

un pas

la capăt de miazănoapte
unde nisip și ceață hrănește privirea fără speranță
inimile atârnă ca rod de crengi desfrunzite
fără trunchi și fără rădăcină copaci
câteve cu o funie verde sunt legate
de cer – doar atât
fără vâsle se trec oceane

între moarte și nemurire e
numai un pas

ziua a 39-a

eben-ezer.

am trecut și eu pe lângă
piatra aceasta
era soare și era drum deschis era lumină
și frunze păsări cer întins
nu știu dacă aveam alături
iubire sau întrebări
dar pasul se lungea pe sub asfințit
pentru că ridurile și trecera se scriu
cu litere universale

piatră de răscruce
aș vrea să-mi cauți
răspunsurile dintru început
cum se transformă țărâna în trup
cum zâmbetul cade-napoi în pământ
până spre netimp
drum fără întoarcere

carnea nu poate moșteni

ziua a 40-a

luptă.

mi-am așezat sufletul pe
umeri povară cenușie
să urc muntele schimbării.
nu chipul doream să-mi lucească
nici cu focul nici cu apa
nu doream să mă întâlnesc
aș fi vrut doar sufletul să privească uimit
pe cel care asemenea mie lupta cu sinele
până a căzut în țărână ca biruința să-i fie uriașă

apoi nu mai știam
să rămân pe munte să cobor
colibă de înveșnicire nu învățasem să fac
însă după ce strălucirea a lăsat loc
întunericului teluric
lumina în suflet s-a mutat
m-am renăscut profet

ziua a 41-a

de toamnă.

departele picură pacea pe chip
asemenea frunzelor lucind
în bătaia toamnei
soarele tău mai soarbe culoarea
ruginii cenușiul trecerii să încremenească
descătușarea eliberează pleoapele plânse
azi doar dorința de a rămâne
eliberează clipa

oprește-mă aici Doamne
ca să rămân arzând

ziua a 42-a

asemănare.

ca un copac înscris în
sfera lunii
eul meu devine tot mai alungit
când răsari tot mai îngust
lumina tot mai curat mă înghite
nu
n-ai să mă frângi trestie uscată ci mă transformi în lumină
tot mai spre ziuă ridicându-mă din neguri
până zenitul să pipăi
n-am să mai cobor spre apus
vei deschide cerului fereastră așa cum ai sfărâma
un cerc gigant de albastru
ca să privesc în dincolo

lungi telurice mâini o să încerce
să-mi sugrume lumina dar eul meu de-acum sferic
va fi ca al tău
și-o să se dea în lături îngroziți
că semănăm atât de mult

ziua a 43-a

nedespărțire.

sunt totdeauna cu tine
descoperit în frunzele ruginii ale toamnei
căzându-ți în palme lent
fără zâmbet
picurându-mă în suflet cu fiecare întrebare

ascuns în miazănoapte
când aurora boreală mă împinge
spre aisbergurile ce-ar putea să ne strivească
firava plută rătăcind pe mările nordului
spre un țărm celest

mă poartă universul în sine
stea ce-și răzbate raze reci
vegându-ți întâiul gând –
când atât de târziu se face mâine
atât de încet trece viitorul în prezent

sunt lumina așteptând
să pătrunzi cu pasul în mine
când crepusculul mă alungă
și împreună suntem
clipa când învățăm să fim cer

ziua a 44-a

oraşul de fier

avea plămânii giganţi
mă absorbeau în sterpiciunea tăcerii
de-atâtea ori am tăcut pentru că aşa am ales eu
mi-am poruncit corzilor vocale să amuţască
acum însă voiam să strig
dar nu găseam gura oraşului
înţepenit în metal gătlej aburit
ardea manganul în focul foalelor altoite
nu-mi foloseau tastele cursorul blocat
nici călimara şi pana ancestrală
în uruitul torentelor strigătul era chiar tăcerea
şi-am scris cu pasul desenam cărarea din oraşul de fier
peste câmpia de bumbac sclavi negrii îmbrăcaţi în
costume de funcţionari culegeau pământufuri
şi-am tot desenat cărări soterice
până la marginea lumii am ajuns
gata să cad spre urcare
în urmă cărarea devenise cale

ultima zi

sfârșit de jurnal.

în seara istoriei
cărările spre izvoarele genezei mă poartă
mi-e pasul atât de stângaci
mai port copilăria lumii în spate
și-n brațe poveri pe care n-aș vrea să le risipesc
dorul de-a merge e stânjenit
de dorul de-a mai rămâne puțin

aș vrea să deșert tot ce în mine port
ca loc suficient să rămână iubirii
dar în ceasul acesta drumul mai murmură
joaca nesiguranței spre necunoscut
o întrebare cu un răspuns
lung de-o viață
parcă aș vrea să fiu copil într-o lume
a desenelor cu cretă
parcă aș vrea om mare să fiu rege omnipotent
pe-o planetă de fier
și nu știu răspunsul

în fiecare dimineață
iau lecția de la capăt
e singura șansă să rescriu istoria lumii